

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rum tāquam luminaria quædam gradiuntur, simulatque in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se conuertentes. Quorum in numero cùm ipse sis, cura vt possessionem tuam retineas.

Hierio. 14.

Veri ac synceri virtutis amatores, & dū in corpore viuunt, vrbes dirigunt: & eo deposito, amoris ac desiderij aculeum relinquunt. Quocirca & clara atque insignia eorum monumenta sunt, & in honore posterij, & perpetua memoria, idque merito: virtutem enim adepti sunt, quæ ita natura comparata est, vt mors eam minimè attingat. Quòd si de diuino numine eadem nobiscum fctires, futura gloria commemorata te ad virtutis amorem vehementius acuissem & erexissem.

Serapioni correctori. 15.

Nihil æquè tam apud homines amplū ac præclarum, quàm apud Deum splendidum & laude dignum aliquem reddere solet, vt ea quidem, quæ velit efficere possit, semper autem benigna atque humana, & velit, & faciat. Quoniam igitur potestas in imperio inest, cura vt humanitas ei admisceatur: quo deposito etiam magistratu, clarum ac celebrem te præbeas. Nam si iracundiæ indulgeas, ac potentia tua & autoritate abutaris, gloriam tuam extingues, atque immanitatis & feritatis opinionem referes. Etenim iis, qui peccant veniam impertire, diuina quædam res est: è vestigio autem eos implacabili animo excruciare, belluina & serpentina. Ecquis igitur omiffa diuini numinis imitatione animalibus humi serpentibus similem se præbere in animum induxerit? Nemo profectò: nisi qui & diuinum metum, & humanam existimationem atque gloriam parui pendit.

Maroni. 16.

Medicus Hippocrates incurabili mor-

ρεύονται ἅρα τῆς ἀρετῆς, ὡς ἂν φάσκηρες ἐξαίφνης ἐν σιότητι φαίνονται, καὶ ὀπιστρέφοντες, πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἀλλοτρίων τὰς ὀφείας. εἰς τοῖνυν αὐτῶν τυγχάνων, ἔχου τὸ κτήματος.

Ιερῶ. ιδ.

Οἱ γνήσιοι τῆς ἀρετῆς ἐρασταί, καὶ ζῶντες ἐν σώματι, ὀρθῶς τὰς πόλεις, καὶ σποθόμενοι τὸ τοῦ ἐσθλαλείπυσι κεντρὸν τῆς πόθου. ποιῶντο ὀπίσθηται μὲν αὐτῶν οἱ τῶν, ἐν τιμῇ δὲ τὰ γεννη, διηγεῖς δὲ ἡ μνήμη δικαίως. ἀρετὴν γὰρ ἐκτίσαντο, ἧς ὁ πέφυκεν ἀπλοῦς τελευτή. εἰ δὲ καὶ ὁμογενῶν ἡμῶν ἐτύχωντες ἐν τῇ περὶ τῆς θεῆς δόξῃ τῆς μελλούσης δόξης μνημονεύσας, ἐπέρωσα ἂν σε πλέον πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς ἔρωτα.

Σεραπίωνι κորρίκτω. ιε.

Οὐδὲν ἔγωγε καὶ παρὰ ἀνθρώποις ἐνδοξον, καὶ παρὰ θεῶν εὐδόκιμον οἶδε ποιεῖν, ὡς τὸ δυνάσασθαι μὲν ἂ ἐβλεπται παράγειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ παράγειν. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δυνάσασθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, παρῆσι τὸ φιλάνθρωπον τὸ τῶν κινάσασθαι, ἵνα καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν αἰδιδίμος γένοιτο. εἰ δὲ θυμῶ χρείσασθαι, καὶ τῇ ἐξέσθαι σποχρήσει, σβέσει μὲν τὸ σαυτοῦ κλέος, θηρωδίας δὲ δόξαν σποίσει. τὸ μὲν γὰρ συγγνώμης ἀξιοῦ τοὺς πλάοντας θεῶν. τὸ δὲ παρὰ πόδας ἀπαραιτήτως κολάζειν, θηρωτορεπὲς καὶ οφιδώδες. τίς τοιαυτοῦ παρῆσι τὸ μνησασθαι τὸ γέρον τοῖς χαμῶ ἔρπουσιν ἐξομοιωθῆναι βουληθῆναι, ἔδεις πλὴν εἰ μήτις καὶ τοῦ γέρον φόβου καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων δόξης καταφρονῆσειεν.

Μάρωνι. ις.

Ο μὲν ἱατρικὸς ἰσχυρὸς ἐστὶν παρὰ
ἡσθεῖς

νεσε, τοῖς κεραιτημένοις μὴ ἐγχει-
ρεῖν. ὡς πῖες πευθόμενοι τῆς ἀπαγορευ-
σάντων σε ὡς κομῆν ἀπιληγῆστα,
μᾶλλον δὲ νεκρωμένων, καὶ ἡμᾶς, τοὺς
ὅτι μετάνοια ὡς βασιλοῦντας κω-
μαδῶσιν, ὡς ἀθόπα σμήχεν ὅτι χει-
ροῦντας. ἐγὼ δὲ πολλὰς ἐν ἀνθρώποις
μεταβολὰς καὶ γεννηθῆναι ἀκούων,
καὶ γινόμεναι ὄρων, καὶ ἐσομένας παρο-
δοκῶν, διεγείρειν σε καὶ καταυθύνειν δι-
καστον ἀήθην, ἐλπίδι χρηστῆ τρεφόμε-
νος. εἰ δὲ καὶ, ὅσα μὴ γένοιτο, ἀξί-
μαρτήσομαι, τὸ γού ἑμαυτῷ ἐξελ-
λεῖν κερδανῶ, καὶ ὅσα ἐσομαι τῆς τιμῆς
θάλασσαν πλέοντων ἀπνηέτερος, οἱ ὅ-
ταν πινά ἰδῶσιν ἐκπεσόντα νεῶς, τὰ
ἴσια χαλάσαντες, πειρώσιν αὐτὸν ἀι-
μήσασθαι. εἰ δὲ μὴ βεβληθῆναι ἐκείνος
σωθῆναι, ἐδὲ αὐτοὺς ὡς μὴ βεβληθέν-
τας σώσαι ἀπάσσοιτο. ἀνάγειν τοι-
γαροῦ ἐν τῷ θυῷ τῆς κακίας. πέ-
παιστο τῆς ἀσελείας. ἐνόησον τὸ ἐ-
πίκροτον τοῦ τῆς βίης, καὶ τιμὴ ἐκείσε
ἀπαρῆτηλον πμωλεῖαν. τί μάτην, μᾶλ-
λον δὲ ὅτι κακῶ ἀναλίσκεις τὸν χρό-
νον; ἐνόησον, ὅτι μίαν ἔχων ψυχὴν, πασιν
αὐτῷ τοῖς ἀχροῖς πάρεσι κατεμώ-
λωνας. ἀπάλλαξον σαυτὸν μὲν κακίας
καὶ ἀχρότης καὶ κωμῆδίας καὶ κολά-
σεως. τίμω δὲ ἐκκλησίαν. μολυσμῶ,
τὸ δὲ θυσιάζειον κηλίδος. τὸν δὲ χει-
ροτονήσαντά σε ἐκκλημάτων, ἡμᾶς δὲ
λύπης, τοὺς δὲ ἀγίους ἀενάων δα-
κρύων.

Παμπαρεπίω Διάκονο. ιζ.

Ἡ εἰς τὸ θεῖον ἐλπίς, πύργος ὄβρι-
ἀρραγής, οὐ τίμω λύσιν μόνον ἐπαγγελ-
λόμην τῆς δεινῶν, ἀλλ' οὐδὲ παρόν-
των καὶ τῆς παρελθούσης συγχωρῶν. ὁ
γὰρ τῆς ἀνθρωπίνων ἀπιληγῆστος,
καὶ τῆ ἀναθεν ἐλπίδι ἑαυτὸν ἐξαρτή-
σας, οὐ μόνον τυχῆν ἐπάγεται τῆς
δεινῶν τίμω ἀπαλλαγῆναι, ἀλλ' οὐδὲ
παρόντων αὐτῆς θορυβῆται καὶ τα-

bo correptis manum admoliri vetat cui
nonnulli ex iis qui de tua salute, vt homi-
nis ab omni doloris sensu remoti, vel po-
tius mortui, desperarunt, nos quoque qui
te ad pœnitentiam cohortamur, tanquam
Æthiopé dealbare conantes, Comicis di-
steriis infectantur. Ego verò, multas in
hominibus mutationes, & iam extitisse
audiens, & fieri conspiciens, & futuras ex-
pectans, rectè mihi facturus esse videor, si,
bona spe fretus, te excitem ac corrigam.
Quòd si (id quod vtinam ne accidat) mea
me spes fefellerit, illud certè lucrabor, ne
quis me criminari possit: nec iis, qui nauigant,
crudeliorem me præbebo, qui cùm
aliquem è nauì lapsùm viderint, demissis
velis cum ex vndis extrahere nituntur.
Quòd si ille feruari nolit, nemo iam erit,
qui eos hoc nomine accuset, quòd eum,
qui noluerit, minimè conseruarint. Quã-
obrem ex vitii fundo emerge, ac petu-
lantix & lasciuix tuæ finem impone. Co-
gita quàm caduca & fragilis hæc vita sit:
quàm acerbum futuræ vitæ supplicium.
Quid tu incassum, vel vt rectiùs loquar in
malum ac perniciem tempus consumis?
veniat tibi in mentem, quemadmodum,
cùm vnã duntaxat animam habeas, om-
ni eam flagitiorum genere contaminaris.
Libera quæso, & teipsum vitio, atque in-
famia, & suggillatione, ac cruciatu: & Ec-
clesiam labe: & altare macula: & eum,
qui te in sacrum ordinem cooptauit, cri-
minatione: ac denique sanctos viros la-
chrymis, quas sine vlla intermissione
profundunt.

Pamphrepio Diacono. 17.

Spes in Deum, firma turris est, non mo-
dò rerum grauium & acerbaram depul-
sionem pollicens, verùm ne præsentibus
quidem illis animum perturbari sinens.
Nam qui à rebus humanis sese exemit, ac
spe cælesti suspensum animùm habet, non
modò id consequitur, vt rebus molestis &
grauibus quamprimum liberetur: verùm
ne præsentibus quidem illis in tumultu ac